

Līdz šim, par to, kas ir piedošana domāju tā: ja cilvēks mērķtiecīgi dara sliktu otram, tas ir nepiedodami, toties, ja cilvēks dažādu apstākļu dēļ, nepārdomājot situāciju nodara otram pāri, bet pēc laika saprot savu kļūdu, tad iespējams, šim cilvēkam to var piedot. Šodien, radiraidījumā divas zinātnieces runāja par piedošanu. Šīs izglītotās sievietes, balstoties uz austrumu filosofiju, stāstīja tā: visu, ko cilvēki viens otram nodara pāri esot jāpiedod, pat slepkavības un laulības pārkāpšanu. Cilvēki pirms savas dzimšanas noslēdzot ar citiem vēl nepiedzimušiem cilvēkiem līgumus par to, ko katrs nodarīs uz zemes dzīves laikā, tāpēc visas netaisnības, kas notiek esot jāpiedod. Austrumu gudrības vērtēju augstu un, ja par to runā izglītoti cilvēki, tad uzskatu par vērtīgu ieklausīties sacītajā. Bet kāpēc nevaru to pieņemt? Lūdzu, dalieties savās zināšanās par to, kas ir piedošana un vai tiešām par visu sliktu, ko kāds man nodara ir jāpiedod?

Brālīgi – Māsīgā Piedošana

- **Nejēgas vienmēr vaino citus.**
- **Iesācēji visā vaino sevi.**
- **Gudrie zin, ka viņi darbojas esošo apstākļu robežās.**
- **Viens cēlonis atšķirīgās vidēs izraisa atšķirīgas sekas.**
- **Daba darbojas Dabiskās Kārtības Normu sistēmā, kura normas pārkāpuma gadījumā neparedz nekādu konstruktīvu rīcību.**
  - **Murgi ir dabisku elementu pretdabiskas kombinācijas.**
  - **Tumsas kalpi izmanto visas Cilvēka dvēseles strāvas un tieksmes – uzkurina ieļauņošanas, uztur slinkumu un parazitē uz visām labākajām jūtām.**
  - **Tie, kuri maldina nezinādami, ir bezatbildīgi muldoņas, bet tie, kuri pašlabumu meklēdami maldina zinot, vai tiem ir bijusi iespēja uzzināt, ir rikojušies noziedzīgi.**
  - **Visvieglāk apmānīt uzticīgu, paļāvīgu, palīdzību meklējošu apjukušu un mazizglītotu Cilvēku.**

Konkurences un netikumības apstākļos (laikā) katrs pats meklē sev iztikas līdzekļus saskaņā ar savas samaitātības vai tikumiskā analfabētisma līmeni. Un tad – „kurš nekaunīgāks, tas labāk paēdis”. Šarlatāni un Cilvēku krāpnieki bijuši vienmēr, tāpat kā vienmēr ir vieglus (ātrus) ceļus meklējoši mazizglītotie un lētticīgie, kuri uzķeras uz brīnumārstu, lielo procentu maksātāju un „psihologu simtprocentīgi strādājošo recepšu” blēņu stāstiem ar viņu „krāsaino sapņu” vilinājumu āķiem. Ja kāds to vēl nezina, tad „vienmēr pirmā” rīta raidījumu sērija (tāpat kā visa radio un TV darbība), kurā ietilpst arī „Kā labāk dzīvot”, ir reklāmas raidījumi, kuru darbības mērķis ir promoutēt (bīdīt) biznesprojektus, veicināt klausītāju interesi par tām dzīves formām un sociālajām idejām, kuras atbilst pseidodemokrātijas, sociālā liberālisma (egocentrisma) tikumības graušanas un agresīvā materiālisma ideoloģijai, formām, kuras klausītāju apziņā iesakņo viltus idejas un apziņu dezorganizējošus vai piezemējošus procesus.

Tāda ir visu Gejropas masmediju būtība un darbības gultne – apmuļķot un palīdzēt muļķot klausītājus tiem, kuri ir pieņēmuši Gejropas ideoloģiju par savu. **Tāpēc divu „psihologu” un viņu „piedošanas mācības” parādīšanās šajā rīta raidījumā ir „vienmēr pirmā” palīdzība viņu biznesa veicināšanā un bīdīšanā.** Jaunu apmeklētāju pulcināšana uz „konsultācijām”. **Tas nozīmē, ka viņu „piedošanas mācība” kalpo Gejropas destruktīvajai ideoloģijai un palīdz ienest normālu apziņu graujošu darbību – ātrāk izplatīt homoseksuālismu un visa veida netiklību. Tā vājina Cilvēka pretestību ļaunumam un netīrībai.** Aicina samierināties un pieņemt noziedzīgo un tam blakusesošo „citādību” par iespējamo, ar to pašu normas kārtā ieceļot nenormālo.

***

Šīs kundzītes izteica vairākus patiesībai tālus un manipulatīvus apgalvojumus.

- Platons esot mācījies no Aristoteļa. Pietiek ielūkoties antīkās filosofijas hronoloģijā, lai redzētu viņu vietu vēsturē.

- Māte Terēze esot teikusi, ka Piedošana ir pirms Mīlestības. Nezinu vai un ko ir teikusi Māte Terēze, bet katram, kuram ir kaut mazākā garīgo studiju pieredze („piedošanas mācībai” būtu jābūt ar ļoti lielu pieredzes nastu uz pleciem) ir Zināms un Veselajā Saprātā Redzams, ka **Mīlestība ir augstākas kārtas parādība**, kā Piedošana. To katrs saprot, ka „Mīlestība visu Piedod”, bet Piedošana neizraisa Mīlestību. **Mīlestība, kā augstākas kārtas parādība, uztur visas zemākās parādības, caur kurām pati izpaužas**, bet zemākas kārtas parādības nevar „uzbūvēt” savu „radītāju”, jo pašas ir tikai sava „radītāja vaigs”.

„Dievs ir Mīlestība”, bet paziņojot, ka Piedošana esot pirms Mīlestības, un ģimenes (laulības) sākums esot Piedošanā (bet ne Mīlestībā), ar to pašu paziņo, ka pirms Radītāja ir bijis tas, kas eksistē pateicoties Radītāja radošajai darbībai, bet pirms laulības ir bijis viss tas, kas ir noziegums pret laulību – dzīve netiklībā. **Tad tāda „piedošanas mācība” ir domāta netikļiem viņu netiklības turpināšanai.**

- Viss ar katru Cilvēku notiekošais esot karmiskās darbības sekas.

Tā nav.

Visas Cilvēkus piemeklējošās nedienas ir jāsadala trijās grupās. Pirmā grupa ir haosa radīta nenoteiktība, otrā ir Cilvēku attiecību laukā, bet trešā grupa – Cilvēku un dzīvnieku kontaktu radītās kolīzijas.

Mūsu planēta ir Cilvēces noziedzīgo darbību radītās haosa sfēras ieskauda. **Pašlaik (pēdējos 12 500 gadus) nenoteiktība (nejaušība) ir 18% liela!**

„Psiholoģītes” ne ar vienu vārdu nepiemin tumšās hierarhijas darboņu rosīšanos, kas atnes apmēram 25% visu nedienu, kuras nāk pār Cilvēku viņa dzīvē. (25 procenti nedienu ir citu Cilvēku ļaunprātības radītas.) Vēl 25 % nāk no Cilvēku Garīgā analfabētisma un slinkuma iegūt Zināšanas, kuras viņus pasargātu no savas un līdzcilvēku dzīves postīšanas. Vēl 25 % nedienu ir uz visu reliģiju un kultu priesteru, mācītāju un sludinātāju sirdsapziņas, jo viņi visi – visas „baznīcas”, visas Cilvēku radītās reliģiskās struktūras veģetē uz sludinātajām ideoloģijām un izkropļo tās savas struktūras uzturēšanai un stiprināšanai. Tieši viņi uztur anahronismu un tumsonību sabiedrībā, izraisa karus reliģisko motīvu dēļ un sadala Cilvēci – izskauž Brālību, Draudzību un Biedriskumu. **Tā nu tikai 25% nedienu Cilvēciskajās attiecībās ir mūsu kļūdainās darbības karmiskās sekas.**

Tas attiecas uz to, ko Cilvēki nodara viens otram, bet **ne uz to, ko dara divkājainie**, kas ir dzīvnieciskas būtnes un kuru darbībai nav nekāda sakara ar Jūsu karmu. Divkājainajiem (dzīvniekiem) karmas nav, tāpat kā nav pēcnāves dzīves un atkaliemiesošanās. Miesas vairo miesas un beidzas līdz ar fizioloģisko funkciju izbeigšanos. Miesas izpilda vairošanās, teritoriju iekarošanas, barošanās un tur, kur ir izjaukts dabiskais līdzsvars, arī konkurences funkcijas. Dzīvnieki izpilda Dabas Likumus, bet tie neparedz un nesatur Karmas darbību tur, kur nav gribas brīvības. Tantuki ar savu „piedošanas mācību” ignorē faktu, ka divkājainie ir dzīvnieki.

Govij ir vienalga, vai Jūs dodat viņai iespēju bradāt pa savu sakņu dārzu dziļā cieņā uz savu Karmu, vai „debesīs noslēgto līgumu” par to, ka viņa drīkstēs noēst jūsu kāpostu dobi, vai vienkārši nevīžībā turēt kārtībā žogu ap dārzu. Gova ēdīs tāpēc, ka viņai garšos tas, ko viņa ēdīs, un jūsu „piedošana” viņu mudinās atkal meklēt ceļu uz Jūsu un citu Cilvēku sakņu dārziem, un tā pierādīs Jūsu muļķību.

Pārprasta un nevietā izrādīta iecietība vairo noziedzību.

Lopiņu pie kārtības notur stipri aploki. Dzīvnieku radītās nepatikšanas, neērtības un ciešanas nav karmiska parādība, ja vien tās nav izraisījuši mērķtiecīgi Cilvēku lēmumi, ar kuriem ir pārkāpti Dabas Likumi un to Dabiskās Kārtības Normas, kas nosaka aparētdu (šķirtu) dzīvi dzīvnieku un Cilvēku pasaulēm, un Cilvēka neiejaukšanos dzīvnieku dzīves norisēs un neļaušanos savā dzīvē ienest dzīvnieciskas emanācijas, izdalījumus un dzīves ritmus, bet arī tādā gadījumā tā nebūs Karma (kas ir garīgas dabas parādība), bet tikai fiziskajai pasaulei piederīgu materiālu elementu sadursme.

Arī tādā gadījumā, ja darbība ir vērsta pret dzīvnieku, karma darbosies caur aklu Dabas Spēku vai citu Cilvēku tāpēc, ka dzīvnieks (divkājainais) nerīkojas brīvi, bet tikai **izpildot dabisku uz labo vērstu** programmu vairoties, baroties un sargāt savu teritoriju. Dzīvnieks kontaktā ar Cilvēku rīkojas kā pret dzīvnieku, kas ir stingrā Dabas likumu kontrolē (**kur nav karmas**), bet Cilvēkam problēmas saskarē ar dzīvnieku rodas tur, kur no dzīvnieku (divkāju) puses tiek pārkāptas Cilvēciskās dzīves normas. **Tādam Cilvēkam**, ja maisīšanās ar dzīvniekiem notikusi apzināta gribas akta rezultātā, **karma nāk no citiem Cilvēkiem kā vainīgā izstumšana**, bet ne no dzīvnieku puses kā viņu viņiem dabiskās rīcības, kodumi, skrāpējumi, smakas un konkurences cīņas kolīzijas. Tāpēc tas, ko Cilvēkiem nodara divkājainie politiķi, biznesmeņi, darba biedri, „vīri”, „sievass” utt., nav Karmiski, bet tikai un vienīgi sadzīviski – mehāniski traucējumi.

Mēs taču nedomājam par piedošanu, ja tumsā uzskrienam ķebļītim!

Mēs nevēršam savu piedošanu uz Vēju, ja esam aizmirsuši apvilkt gadalaikam piemērotu apģērbu.

Mēs nedomājam par piedošanu, kad no krāsns izkritusi ogle piedūmo telpu.

Ir muļķīgi nostāties cietēja un piedevēja pozīcijā, kad iekož suns, kura sargātajā teritorijā esam iegājuši vai traucējuši viņam ēst.

Tur nekādas Karmas nav.

Tās ir mehāniskas darbības.

„Piedošanas mācību” sludinošie tantuki neko nejēdz no tā, kas ir karma.

• Tālāk diplomētie tantuki paziņo jau pavisam dīvainas lietas. Cilvēki pirms dzimšanas esot tikušies un vienojušies par savstarpējo attiecību raksturu un izplānojuši, ko nu kurais kuram izdarīs – viņi slēdzot līgumus par pāridarījumiem (ož pēc sado-mazo!), tāpēc tiem viss ir jāpiedod – paši taču sarunājuši! Tātad Cilvēki Debesu pasaulē sēž un spriedelē par to, ko kurš kuram ir darījis, kā tos rēķinus tagad nokārtos un plāno nākošās akcijas. **Ļoti raksturīga ainiņa iz cietumnieku dzīves.**

Tad man diplomētajiem tantukiem ir jautājumi.

– Ko tādā gadījumā lai dara Lipikas – Karmas „Sargi”?

– No kura laika Lipikas ir atstumti vai atteikušies no savu pienākumu pildīšanas?

– Vai tantuki zin, ka „Cilvēkam nebūs savu degunu bāzt kur neklājas un Karmā jauties”?

– Vai augsti cienījamajiem diplomētajiem šarlatāniem ir kāds priekšstats par pēcnāves dzīves metafizisko procesu?

Šeit, uz Zemes, Cilvēki dzīvo „horizontālā plāknē”. Te Cilvēkus šķir **fizikālās telpas attālumi, okeāni, kalni un valstu robežas, kā arī dzīvesveida un tradīciju ierobežojumi** (kas ir Debesu pasaules atspulgs), bet tomēr pastāv teorētiska un praktiska iespēja to visu pārvarēt vai tīri nejauši tikties, redzēt vienam otru un kontaktēties. Šeit var tikties katrs ar katru, ja vien tāda vēlēšanās ir.

Smalkajā (aizkapa) pasaulē tādas iespējas nav. Tur ir ārkārtīgi smalki diferencētu

„horizontālo” un „vertikālo” telpu nošķirtība, kuru nekā, nekādiem patvaļīgiem līdzekļiem pārvarēt nevar. **Katrs var ieiet un uzturēties tikai savā telpā starp tādiem pašiem, kāds ir pats – starp tiem, ar kuriem ir dziļā saskaņā.** Tas nozīmē, ka nekādi „iepriekšējie pārdarījumi” tur netiek ienesti un apspriesti. Nav iespējams, ka divi vistuvākie draugi norunā viens otram ieriebt (viņiem ir daudz laba, par ko domāt), vai līdz ausīm samīļējušies vīri un sievas izplāno „neuzticības dienu”, kā tas ir te, uz zemes, svingeru klubīņos. Tantuku stāsti attiecas uz pēcnāves „elles” apgabaliem un dzīvi to destruktīvajos apziņas stāvokļos.

Mēs redzam, ka diplomēto šarlatānu (vai krāpnieku) priekšstati balstās sabiedrisko attiecību mēslainē!

Ir acīmredzams, ka diplomētās šarlatānes neko nav dzirdējušas par metafizisku parādību – „otro nāvi”. Pēc „pirmās nāves” Cilvēks noiet fiziskās, ēteriskās miesas un astrālā ķermeņa daļu ar zemes dzīvei nepieciešamo „aprikojumu”. Tādā Debesu pasaulei piemērotā astrālajā ķermenī Cilvēka personības apziņa dzīvo līdz brīdim, kad ir izsmelta Debesu karmas daļa un interese par bezmiesīgo dzīvi. Tad Cilvēks (Augstākā Triāde – Saprāts, Budhi un Atma) noiet astrālo ķermeni un ieiet „otrās nāves” Nirvāniskajā apziņas stāvoklī. Šajā procesā personība beidz pastāvēt, bet visa Pieredze (tas, kas ir Pieredze, bet ne piedzīvojumi) – tas, kas ir atbilstošs Kosmiskās dzīves un uzbūves Likumiem, Kosmiskajai Mīlestībai un Radošajai Domai, ierakstās Budhiskajā (Kauzālajā) Monādes daļā, krājot materiālu topošajai Budhiskajai apziņai un Kauzālajam ķermenim.

Pēc šī procesa beigām vairs nav iepriekšējās personības, un tāpēc Cilvēks pirms atkaliemīsošanās ir bezapziņas stāvoklī. **Viņa iemiesošanās laiku, vietu, ģimeni un citus apstākļus pilnībā nosaka Debesu „mehānika” un Karmas Sargi – Lipikas – Saprātīgas Enerģijas (būtnes), kuras savieno dažādus Karmas elementus saskanīgā plūstumā.** Cilvēkam nav un nevar būt vara pār savas iemiesošanās apstākļiem, vietu un laiku. **Tāda iespēja ir tikai tiem tumsas hierarhijas darbiniekiem, kuri ir apguvuši tādas maģiskās prakses, kuras tiem ļauj iemiesoties apejot Nirvānisko stāvokli, tā saglabājot iepriekšējo personību un tās apziņu.** (Daudzi „indīgo bērni” uzrāda tieši tādu īpatnību.) Tas gan viņus neatbrīvo no Karmas, jo tādā veidā viņi apstādina savu Garīgo attīstību un nolemj sevi neizbēgamai atstumtībai pie Kosmiskajiem atkritumiem. Izvairīšanās no zemāko līmeņu Karmas paver ceļu tās augstāko līmeņu darbībai.

„Līguma slēgšana” ir tēlainis izteiciens no citas „operas partitūras”. Bērna ieņemšana ir komplicēts metafizisks process, kurā veidojas trīspusīgas attiecības. No vienas puses tas ir topošais „bērns” – Cilvēka augstākā triāde, tai līdzī nākošā Karma, raksturs, uzkrātās un mantotās Zināšanas un Kauzālā pieredze. Tas viss ir vibrāciju kopums, kurš savās kvalitātēs izsaka un nes to, kas ir „šis bērns”. No otras puses tā ir vecāku laulībā apvienotā personība, viņu kopīgā karma un savstarpējo attiecību raksturs, kurš dod iespēju veidoties pilnvērtīgai „bērna” personībai, vai arī gadījuma seksuālo sakaru partneri, viņu attieksme un tieksmes, kopīgās karmas un apvienotās personības trūkums, kas ir par cēloni nepilnvērtīgai un kropļai bērna personībai. Vecāku personības no savas puses veido vibrāciju lauku, kurš ar savām kvalitātēm pievelk atbilstošu „bērna” vibrāciju kopumu.

Trešā puse ir astroloģiskā situācija, kura pieļauj vai atslēdz ceļu tai vai citai savienībai. Kosmiskās vibrācijas „iekrāso” un ietekmē kā „bērna”, tā vecāku vibrācijas, kas atvieglo vai slēdz iemiesošanās ceļu „bērniem” vai novirza viņus uz citām ģimenēm. Kādu „bērnu” var „saņemt” katrā ieņemšanas (apaugļošanās) aktā, bet vai tas būs „īstais bērns”, tas ir liels jautājums. „Neīstais bērns” atnes disharmonisku karmu un nonāk sev neatbilstošos apstākļos, kuros viņa karma nevar pilnvērtīgi darboties. „Neīstie bērni” ir galvenā Cilvēces problēma, kad Cilvēki nevar izveidot harmoniskas personības, caur kurām darboties viņu augstākajai triādei un **saņemt** patiesu vecāku audzināšanu. „Neīstie vecāki” nevar izveidot pilnvērtīgu saiti ar „bērnu” un viņu attiecības papildināšanas un sadarbības vietā iegūst sacensības, cīņas vai savstarpējas ignorances un noraidījuma raksturu.

Vecākiem ir precīzi jāzina, kad tieši viņi var ieņemt „savu” bērnu. Vēl vairāk – tikai savstarpēji atbilstoši vecāki var saņemt attīstītu, gudru un mīlestības pilnu „bērnu”, to, ko tagad sauc par ģeniālu, bet agrāk par apgarotu Cilvēku.

Ieņemšanas akta laikā „bērna”, vecāku un Kosmisko strāvu (staru) vibrāciju savērptais virpuļlauks izveido „bērna magnētu”, kurš vadīs viņa ķermeņu (astrālā, ēteriskā un fiziskā) un personības apziņas veidošanos, tad šo **notikumu tēlaini sauc par „bērna un vecāku līgumu”**, ar kuru daļa bērna Karmas, un tāpēc rīcības spējas, pāriet pie vecākiem viņu pienākumu veidā.

Bērns zaudē daļu rīcības spēju uz laiku un pakāpē, kādā tam nav izveidojusies jauna, šai zemes dzīvei un tās apstākļiem atbilstoša personība un tās apziņa. Bērna un vecāku kopējā rīcības spēja nemainās, jo daļa no bērna pāriet pie vecākiem jaunu **vecāku pienākumu** un bērna **paklausības pienākuma** rašanās veidā. Mīlestība pieņem Pienākuma formu un tiek izrādīta pildot Pienākumu. **Te Pienākums vieno vecākus un bērnu Karmiskās attiecībās.** Daļu no bērna Karmas uzņemas vecāki un daļu no vecāku karmas uzņemas bērns. Vecākiem viņu Karma atnāk caur bērnu, bet bērns Karmu saņem caur vecākiem.

Viņiem veidojas kopīgā Karma – tā darbojas „magnēts”. Tādā kopīgā Karmā „viņi vienojas, ko kurš kuram dos - nodarīs”. **Tas ir tas, ko tēlaini sauc par „līgumu”.** Diplomētie šarlatāni brunčos „dzird, ka zvana, bet nezina, kur...”, vai arī tīšām pieskaņo sakropļotus tēlus savai „piedošanas mācības” teorijai un tā jauca galvu saviem lētticīgajiem upuriem.

• Tika pieminētas arī divas dabiskās reakcijas – bēgšana un pretuzbrukums, kam diplomētie šarlatāni piedēvē attiecīgi piedošānu un atreibību. Tantukiem no psihologu aprindām derētu zināt (ja vien te atkal nav tīša sagrozījuma), ka ir triju dabisko reakciju sistēma „tas – pretējais un cits”. Ir „bēgšanas – izlikšanās par beigtu – cīņas” reakciju ķēde. „Bēgšana – cīņa” ir svārstību kustība neizejot no situācijas, kurā abi ir gan agresori, gan upuri mainītās lomās. **Tieši šī svārstīgi mainīgā situācija ļauj saglabāt iepriekšējās attiecības, mainot cīņas rezultātu.** Tādās attiecībās nekāda piedošāna nav iespējama un netiek meklēta. Katrs „grib būt augšā”. **Bēgošais bēg tāpēc, lai „atgrieztos kā uzvarētājs”** – saglabātu to, kas viņam ir – lai nebūtu zaudētājs, kas ir uzvaras būtība. Zaķi nenokēris vilks ir zaudētājs, bet aizbēdzis zaķis ir uzvarētājs.

- Vai zaudējušais agresors – vilks piedod uzvarējušajam zaķim savu sakāvi?

Tā ir tikai savstarpējo cīņu taktika, kādā darbojas pretmetu vienība.

Piedošana ir saistāma ar trešo reakciju – „izlikšanos par beigtu” – nedarīt neko. Mēs redzam, ka nezinot jēdziena „Piedošana” būtību un tā darbības apstākļus, Piedošana tiek meklēta Cilvēku attiecību negācijā – **tur, kur tās nav un nedrīkst būt.**

Noziegums nav piedodams.

Daba nekad nepiedod Dabas Likumu pārkāpumu.

Kosmiskā Mīlestība visu uztur saskaņā, nepieļaujot disonanses.

Visuma Evolūcija ir cīņa ar disonansēm un katras disonanses izskaušana.

Daba ir radīta tā, lai visiem būtu labi.

Par to rūpējas Dabas Likumu Normu sistēma, kuras pārkāpuma gadījumā pret pārkāpēju darbojas pārkāpēju iznīcinoši Dabas mehānismi. Dabā (Visumā) nav paredzēti pārkāpumu piedodoši un pārkāpēju saudzējoši mehānismi. Pulksteņa mehānismā nav paredzēta iecietība pret tur iekļuvušām smiltīm un nederīgām detaļām. Dabā darbojas kropļību izskaušanas un labākā atbalsta mehānismi, tāpēc tur **nav un nevar būt kropļību un**

noziegumu vai pārkāpumu saudzējošu darbību un tādu darbību vajadzības. Tikai pret dabisku veidojumu iekšējās dzīves inerce tiem liek meklēt izdzīvošanas stratēģijas savu netikumu un kropļību turpināšanai un nodošanai nākošajām paaudzēm.

Tādu iecietību un „Dieva vispiedošanu” sludina tikai to reliģiju priesteri, kuri savās kabatās iekasē maksu par „grēku atlaidi” – indulgenču tirdzniecību.

Tāpēc Piedošana nav saistāma ar normu pārkāpumu, noziegumu un negāciju.

Tāpēc Piedošana ir saistāma ar dzīvi Normas ietvaros tur, kur Cilvēku savstarpējās attiecības ir vērstas uz labā vairošanu un dabisko Normu ietvaros harmonizējas nepilnību radītas atkāpes no ideālā stāvokļa.

Ja tiek piesaukti „izteicieni no Kristus”, tad ir jāskatās, kādos apstākļos un kam tie tika izteikti. Skolotājs to saka saviem skolniekiem – komūnai, kuri visiem spēkiem tiecas ievērot tiem dotās dzīves normas. **Tur neiet runa par personiskiem pāridarījumiem un likumu pārkāpumiem, bet par likumpaklausīgu Cilvēku tieksmi atrast savstarpēju saskaņu.**

Jauktā sadzīvē var gadīties (un neizbēgami tā arī notiek), ka dažādu dzīves veidu likumpaklausīgie, pildot katrs savus likumus, nonāk konfliktā tieši tāpēc, ka šos likumus pilda. Tad neviens no viņiem nevar otram „piedot” šo pārkāpumu, jo tas nozīmētu nepildīt likumu un ar to pašam kļūt par likumpārkāpēju.

Uzņēmums, kurš maksā nodokļus saskaņā ar likumu, nevar piedot VIDam uzrēķinu, kuru izdara VIDs, vadoties no savas likuma interpretācijas, bet VIDs nevar piedot uzņēmumam to, ka tas maksā nodokļus saskaņā ar likumu, kurš nesakrīt ar VIDa likuma interpretāciju.

Skandināvijā „sociālie darbinieki” nupat tieši no skolas viesstrādnieku ģimenei nolaupīja bērnu. Bērns skolā citiem bērniem palielījās, ka māte viņam palīdzējusi izraut piena zobu, kas tūlīt tika iztulkots kā vardarbība pret bērnu. Tas, kas normālu Cilvēku ģimenē ir tuvas bērnu un vecāku attiecības, homoseksuālās sabiedrībās ir vardarbība, uz kuras pamata bērns ir izņemams no normālas ģimenes un nododams homoseksuāla pāra „aprūpei”.

Normāli vecāki nevar piedot homoseksuāliem savu bērnu nolaupīšanu, tāpat kā homoseksuāļi un viņu lobētās valdības ierēdņi nevar piedot normāliem vecākiem viņu homoseksuāļu interesēs pieņemto likumu pārkāpumu.

No abu pušu viedokļa ir noticis likuma pārkāpums, kura ignorance atņem tālākās esamības jēgu. **Nevar piedot to, kas iznīcina dzīves pamatus.** Visu attiecību (arī piedošanas) jēga ir dzīves pamatu un dzīves turpināšanā, tāpēc ir bezjēdzīgi darīt to, ar ko Cilvēks pats iznīcina savu dzīvi, bet tieši tāda ir abu tantuku sludinātās „mācības” iekšējā jēga, ar kuru **Cilvēka dzīve tiek novesta līdz koeksistencei, bet Laulība līdz kopdzīvei.**

Tāpēc mūsu ēras sākumā (uz kuru attiecas „Kristus izteicieni” par bezgalīgo piedošanu) Cilvēki savu reliģisko pārliecību piekopa aparteīdi – reliģisko kopienu un filosofisko skolu noslēgtajās vidēs. Tā dzīvoja arī Jēzus mācekļi, kuriem tādu piedošanas praksi sludināja viņu Skolotājs. **Viņa izteikums attiecas uz kopienas brāļu un māsu attiecībām viņu tieksmē būt vienam likumam paklausīgiem.**

Jēzus mācīja kopienas iekšējā dzīvē pielietot to pašu principu, kādu kopiena ievēro pret pārējo pasauli – „izlikties par beigtu” – nekā nereaģēt, nestāties „upuris – agresors” attiecībās ar vidi un notikumiem. Tā rikojas māte, kura, savu bērnu mīlot, viņu pārtin sauos autiņos. Mīlošā Māte autiņu pieslapināšanu taču neuzskata par uzbrukumu sev un nejūtas kā upuris, kas varētu notikt, ja tas kā piespiedu darbs būtu jādara kādai citai sievietei, kura šo bērnu nemīl.

Tad Skolotājam uzdots mācekļu jautājums par piedošanu reižu skaitu **attiecas uz situāciju, kurā kāds novēro sava kopienas brāļa kļūdas likuma un priekšrakstu**

ievērošanā, bet ne uz personiskiem pāridarījumiem, jo pirmais kopienas likums ir atteikties no „upura – agresora” pozīcijas un rīcības, un nostāties „Skolotāja – skolnieka” pozīcijā. Tie, kuri to nespēj, kopienā netiek pieņemti – viņiem to „nepiedod” līdz brīdim, kad viņi atbilst visām kopienas iekšējās dzīves normām, kas pieprasa sākotnējo visu kopienas brāļu un māsu vispusīgu saskaņu, saprašanos un savstarpēju atbalstu. Nemiera cēlāji no kopienas tiek izraidīti. **Ķildošanos kopienā nepiedod.**

Kopiena piedod kļūdas un nepilnības tieksmē uz kopējo labo.

Kopienas un ģimenes (sabiedrības) attiecības veidojas starp labo gribošiem un dodošiem Cilvēkiem ar dažādiem raksturiem, interesēm un spējām. **Neviens nav pilnīgs.** Tas, kas vienam padodas labāk, citam sagādā grūtības, bet visi tiecas uz vienu un to pašu un katrs kaut kur ir pārāks, bet kaut kur citur atpaliek. „Katram savs baļķis acī, tāpēc nemeklē skabargu brāļa acī...”. Katrās attiecībās saskaras divas puses – „vērotājs” un „darītājs”. Tāpēc katram „vērotājam” Piedošana satur divus atsevišķus aktivitātes virzienus – pret „darītāju” un sevi kā pret „vērotāju”.

Piedot nozīmē saprast – piešķirt situācijai to līdzsvarojumu, kura trūkums traucē tās normālai gaitai. **Sapratne ir spēja uztvert un asimilēt sevī ietekmes.** (Tāpēc piedot noziegumu nozīmē uzņemt sevī noziedzīgās darbības iespējamību, pašam kļūt par „tādu, kurš var”.) Ja mēs saprotam, kāpēc kāds, **labu gribēdams,** ir tā kļūdījies vai rīkojies neatbilstoši mūsu uzskatam par pareizo rīcību, tad mēs viņam to piedodam un „papildinam” sevi ar saskaņai vajadzīgajiem „darītāja” apziņas elementiem. Tas ietver arī attieksmi pret sevi tajā, ka arī mēs paši neesam pilnīgi un, iespējams, esam kļūdījušies situācijas novērtējumā. Iespējams, mūsu novērtējums ir bijis kļūdainš un brālis ir rīkojies pat labāk, nekā mēs paši to darītu, bet mēs savā kļūdainumā to neesam laikus saskatījuši. Mūsu „baļķis” mums traucē.

Tāpēc „vērotājam” attiecībā pret „darītāju” ir jāietur **ieciētīga** attieksme – „katrs var kļūdīties”, bet pret sevi ir jābūt **lēnprātības** stāvoklī – „laiks rādīs”. **Ātrsirdīgi vērtējumi rada realitātei neatbilstošu attieksmi un tā slēdz ceļu attīstībai un rada viltus priekšstatus.**

Līdz ar to, **Piedošanai ir divas puses. Pirmā ir iecietība, bet otra ir lēnprātība.** „Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos Debesu valstību” – viņi nebūs slēguši savas attīstības ceļu.

Garīgās kopienas dzīve ir vērsta uz taisnu ceļu Garīgajā attīstībā, bet nemaz nerūpējas par personisku emocionālu komfortu un miesīgu labklājību. Kā komforts, tā labklājība seku veidā nāk līdz ar Mīloši iecietīgo un lēnprātīgo kopienas Brāļu un Māsu attiecību skaidrību un tīrību.

Pauls